Pregaria.cat

Entrada

Temps de silenci

Des de lluny el vaig veure. Era un diumenge al matí al parc de la Meridiana. Un dia clar, transparent. Aquell home gran, assegut al banc que dóna al passeig, ni tan sols mirava a la gent.

Vaig seure al seu costat, tot obrint el diari per despistar, si bé la meva intenció era la de trencar aquell silenci. Poca estona després vaig fer un comentari sobre el canvi de temps, i de com abans nevava molt més que no pas ara, i coses per l'estil. Per uns moments em va semblar que l'home vell anava a marxar; però no, es va quedar. I van trencar els silencis, durant una hora llarga. Vivia sol, en una residència de les germanes de la Sagrada Família d'Urgell, els fills ja no anaven a veure'l, la seva existència havia arribat a un silenci gairebé total.

Tothom ha marxat. Has restat sola a l'oficina. Les taules plenes de papers, gràfics i pressupostos. El dia ha estat d'un neguit desfrenat, els contactes amb el Marroc han anat bé, i en poques hores agafaràs l'avió per acabar de tancar la comanda. Et tapes els ulls amb les mans i per uns instants entres en aquell silenci que desconnecta la ment i obre la porta al cor. Del fons del seu bategar emergeixen les persones que estimes, els anhels i aquella pregària que et relaciona amb Déu. No ho saps, (no pots mirar-te), que bells eren els teus ulls quan vas apartar les mans. Pocs moments després el teclat tornaria a sonar fins a altes hores de la nit.

Però, si us plau, diguem per què calles?. El tutor se'l mirava fit a fit, i aquell nen no volia, no podia, no sabia respondre. Una llàgrima densa li va començar a relliscar cara a vall. Com podia dir-li que aquella nit el pare havia marxat de casa?. El tutor era amic seu, ja ho sabia, però el treball no estava fet per la situació de trencament que havia viscut. Quan va mirar al tutor, sense voler, va posar en l'esguard tanta tendresa i tant de dolor, que ell va entendre que hi havia un drama. Ves, Marc, seu i ja m'ho explicaràs més tard.

Pregària.

Per quanta gent, Senyor, avui és temps de silenci.

Infants, joves, gent gran,

parelles que ja no es parlen.

Què ens està passant ?

No seria potser possible un món diferent.

Tu que ets la Paraula, si us plau, parla

aquest vespre, si,

en el més profund del cor,

digues, prou que en saps la manera de fer-ho,

que mai, mai estem sols.